

ELSŐ FEJEZET

DR. JOHN BAXTER akkor értesült a tűzről, amikor aznap délután beért a Szent Anna Kórházba. Ahogy a vizitről visszafelé tartott, egy hamuszürke arcú sürgősségis nővérke intett oda neki:

– Maradjon a közelben, lehet, hogy szükségünk lesz önre! Egy lakóépület lángokban áll. Néhány család bennragadt. Legalább két halálos áldozat is van, és így is kevés az emberünk.

John érezte az adrenalin ismerős áramlását, ami olyankor öntötte el, amikor valamilyen szerencsétlenség miatt támadt munkája. Csak néha segített be a kórház sürgősségi osztályán – leginkább nyáron, amikor nem tanított, vagy amikor valamilyen katasztrófa miatt több emberre volt szükség. De mindig, minden sürgősségi esetnél ugyanolyan intenzív izgalmat élt át.

Egy pillantást vetett a többiekre, akik az előkészületeket végezték, aztán ismét a nővérre nézett.

– Mi történt?

Közben már hallotta, hogy egész Bloomington visszhangzik a szirénáktól.

A nővér megcsóválta a fejét.

– Senki sem tudja biztosan. Még mindig oltanak. Két tűzoltónak nyoma veszett. – Pillanatnyi szünetet tartott. – Mindenki a legrosszabbtól tart.

Tűzoltók? John szíve elszorult.

Követte a nővért a helyiség hátuljába, ahol sürgő-forgó egészségügyi személyzet készülődött az első sérültek fogadására.

– Tudja a nevüket? Az eltűnt tűzoltókét?

A nővér megállt, és visszafordult.

– A 211-es kocsiz az. Eddig ennyit tudunk.

John érezte, hogy kifut az arcából a vér. Csendben, buzgón imádkozni kezdett. Imádkozott azokért, akik a tűzzel küzdöttek, a családokért, akik a tűz csapdájába estek – és a 211-es kocsiz hiányzó embereiért.

Maga elé képzelte őket a pokoli tűzben, ahogy életüket kockáztatva mentik az anyákat, apákat és gyerekeket. Láta őket eltemetve az égő romok alatt, vagy a parancsnokuktól elvágva.

Aztán külön imádkozott a 211-es kocsiz dolgozó egyik férfiért. Azért a keménykötésű fiatalemberért, aki kamaszkora óta szerelmes volt John Baxter középső lányába, Ashley-be.

Fogytán volt a pénz.

Ez volt a legfőbb oka annak, hogy Ashley Baxter azon a szép nyári reggelen munkakeresésbe fogott. Pedig éppen alkotásra termett, kék égboltú, virágpompás nap volt.

Már majdnem teljesen elfogyott a kártérítés, amit négy éve az autóbalesete után kapott, és bár a házán már nem volt hitel, arra is kellett egy kis pénz, hogy Cole-lal megéljenek – legalábbis addig, amikor már meg fog tudni élni a festményeiből.

Ashley nagyot sóhajtott, és beletúrt rövidre nyírt, sötét hajába. Még egyszer átolvasta a hirdetést az újságban:

Idősek otthonába gondozót keresünk. Egészségügyi képzettség előny. Havi bér + juttatások.

A munka nem hangzott túl izgalmasnak, de talán éppen neki való lenne. Megkérdezte az apját: a gondozók fizetése általában alig haladta meg a minimálbért. Többnyire Alzheimer-kóros betegekkel lenne dolga – idős kori demenciával vagy egyéb, a korral járó betegséggel küzdő emberekkel, akik már nem képesek az önálló életvitelre. Ráncos testeket kell majd ápolnia, szőrös állakat törölgetnie, és valószínűleg pelenkázni is. Nem egy fényes állás.

De Ashley nem bánta. Nem véletlenül akarta ezt az állást. Amióta visszatért párizsi útjáról, minden megváltozott az életében. Még csak huszonöt éves volt, de sokkal idősebbnek érezte magát, ezenkívül cini-kusnak és fásultnak is. Ritkán nevetett, és nem olyan anya volt, amilyenre Cole-nak szüksége lett volna. Bár a férfiak még mindig megfordultak utána, ő öregnek és elhasználtként, sőt, csúnyának érezte magát.

Részben Párizst lehetett okolni azért, hogy ilyen lett. Mégis nagyrészt annak köszönhető ez, hogy azóta is folyton csak menekül. Menekül a szülei nézőpontja és fárasztó vallása elől, a próbálkozásaik elől, hogy olyan nővé faragják, amilyen sose tudna lenni. És menekül Landon Blake elől – a fiú tapintatos, mégis kitartó próbálkozásai és a jól kiszámítható életmód elől, amire rákényszerülne, ha valaha is beleszeretne.

Akármi is volt az ok, azt tudta, hogy valami tragikus ment végbe a szívében a négy év alatt, mióta Európából visszatért. Fagyos lett – hidegebb lett, mint a jeges szél, ami január közepén szokott végigsüvíteni az indianai Bloomington városkán. Márpedig ez kihatással volt egyedüli igazi szenvedélyére is: a festői képességére. Dolgozgatott, telefestett néhány vásznat, de évek óta nem alkotott semmi igazán jelentősét.

Ashley lekanyarodott a Déli Dió utcáról, és keresgélni kezdte az idősök otthonát. Ha idősokkal kezd el dolgozni, akkor azon kívül, hogy fizetést kap, talán még a benne rejlő hidegség is enyhül – esetleg még az évek során lelke köré rakódott jégpáncél is megolvad. Az idősök felé valahogy mindig együttérzés, megértés volt benne. Olyan hűrt pendítettek meg a szívében, amit semmi más.

Eszébe jutott, hogy amikor egy hete a városban autózott, látott két öreg hölgyet karon fogva sétálni a járdán: hajlott hátú, göcsörtös, ki-lencvenes öreglányokat. Lassan, óvatosan lépkedtek, és ha valamelyikük lába megcsúszott, a másik megtartotta.

Ashley félrehúzódott az autóval, és messziről nézte őket. Arra gondolt, remek téma lenne ez a következő festményéhez. Vajon kik voltak ők, és mi mindent láttak hosszú életük során? Emlékeznek-e még a Titanic tragédiájára? Volt-e fiuk, akit elveszítettek a második világháborúban – vagy netán ők maguk is szolgáltak valamilyen módon? A szeretteik élnek még, és elég közel laknak ahhoz, hogy meglátogassák őket?

Vajon egykor gyönyörűek voltak, és úgy libbentek egyik társasági eseményről a másikra, hogy jóképű fiúk hada üldözte őket? Vajon gyászolják-e a láthatatlanná válásukat – most, hogy a társasági élet többé tudomást sem vesz róluk?

Ashley figyelte, ahogy a nénik óvatosan elindulnak a zebrán egy kereszteződésben, aztán a félelemtől megdermednek, amikor félúton pirosra vált a lámpa. Egy türelmetlen sofőr már nyomta is a dudát, éles, pattogó ritmusban. A nénik arcán az idegesség kétségbeesésbe csapott át. Gyorsabban lépkedtek, csoszogva rakosgatták a lábukat, úgy, hogy már majdnem elestek. Amikor átértek a túloldalra, megálltak kifújni magukat, és Ashley tovább merengett.

Már csak ennyi jár ezeknek a néniknek: a lassú lépteik, és testi gyengeségeik miatt türelmetlenkedő, dühös sofőrök? Ennyi figyelemben részesülnek egy-egy nap?

A legdöbbenetesebb ebben az emlékből az volt, hogy a kérdések felbukkanásával egy időben Ashley arca megnedvesedett. Lehajtotta a szemellenzőt, és a tükörképére meredt. Valami olyan történt vele, ami hónapok óta nem. Sőt, évek óta nem.

Sírt.

Akkor ébredt rá a problémája mélységére. Az a helyzet, hogy az átélt dolgok cinikussá tették. És ha az életében szeretne még feledhetetlen remekműveket alkotni, akkor többre van szüksége vászonra és ecsetre. Szívre van szüksége, gyengéd, összetört szívre, ami képes úgy érezni, ahogy ő már régen nem tud.

Azon a délutánon, ahogy a két öreg hölgyet nézte, Ashley-nek támadt egy ötlete. Talán akaratlanul is belebotlott a megoldásba, amivel visszanyerheti az érzékenységet, ami olyan régen kihalt belőle. Ha megváltozott szívet akar, talán nem is kell más, csak az idősek társasága.

Ezért találta olyan vonzónak a hirdetést a ma reggeli újságban.

Lassan hajtott, a házszámokat böngészve kereste a megadott számot. Öt perce volt még a megbeszélte állásinterjúig. Beállt a kocsifeljáróra, és kívülről alaposan szemügyre vette az épületet. „Naplemente Idősek Ápolási Otthona” – állt egy táblán. Téglapépület volt, itt-ott kifakult deszkaborítással, viseltes és megereszkedett tetővel. Elöl a gondosan nyírt pázsit mellett két csenevész juharfa vetett árnyékot. Az ajtó mellett jobbról hatalmas panorámaablak, előtte néhány rózsabokor bontogatott kinkeservesen piros és sárga virágokat. Az ablak poros üvegén át sovány, ősz hajú, petyhüdt bőrű asszony bámult rá, ideges és üres tekintettel.

Ashley mélyet sóhajtott, és újból végignézett a helyen. Egész rendezettnek tűnt, olyasfajta létesítménynek, amely nemigen vonja magára a figyelmet, és jól szolgálja a célját. Hogy is hívta apja az ilyen otthonokat? Egy pillanatra elgondolkodott, aztán eszébe jutott.

A Menny várószobái.

Szirénák szólaltak meg a távolban, sok-sok sziréna. A szirénák általában azt jelentették, hogy apjának sok dolga lesz aznap. Meg esetleg Landon Blake-nek. Ashley elhessegette a gondolatot, és egy pillantást vetett a tükörbe. Még ő is észrevette, hogy már-már ikertestvérként hasonlít Karira, a nővérére. Kari mélybarna szemétől eltekintve – Ashley szeme mélykék volt – szinte egyformák voltak.

De itt véget is ért a hasonlóság.

Kari jó volt, tiszta és higgadt, és még most is – öt hónappal a férje halála után, egy két hónapos babával, akiről egyedül kellett gondoskodnia – könnyedén talált okot a mosolygásra, és arra, hogy a legjobbat higgye az életről és a szeretetről.

Meg persze Istenről. Mindig csak Isten.

Ashley az ajkába harapott, és kinyitotta a kocsiját. Elszántsága elkeveredett a párás nyári levegővel. Felkapta a táskáját, és elindult az ajtó felé. Minden lépésnél újra a két öreg hölgyre gondolt; arra, ahogy sírásra készítette az állapotuk: magányos, elszigetelt, elfeledett öregek.

Ahogy Ashley az ajtóhoz ért, felderengett benne egy gondolat. Hirtenen megvilágosodott előtte, miért tudták azok a nénik megmelengetni szíve hideg zugait.

A lényeket tekintve Ashley is éppen olyan volt, mint ők.

Nem volt kiút.

Landon Blake csapdába esett a második emeleten, valahol az égő lakóépület közepe táján. Mindkét oldalról perzselő lángfalak állták útját, és amióta tűzoltó lett, Landon most először nem tudta, merre van a kijárat. Minden ajtót és ablakot tűz keretezett.

A társának valahol itt kell lennie, de szétváltak, hogy gyorsabban átvizsgálhassák a szobákat. Mostanra olyan dühödt erővel égett a tűz, hogy már abban sem volt biztos, időben meg fogják-e újra találni egymást. Kabátja zsebéből előkapta a rádióját, és a légzőmaszkja közelébe tartotta. Aztán elfordított egy szelepet, hogy érthessék a szavát.